

přísluší odvolání k zem. úřadu polit.; v odst. 2 se pak předpisuje, že ze dvou rozhodnutí souhlasných nemá odvolání ke státnímu min. místa. Ze souvislosti těchto ustanovení jest patrné, že řečené omezení inst. postupu se vztahuje také jen na záležitosti, o nichž se mluví v odst. 1. cit. par., totiž na záležitosti normované v oddílu VI. cit. zák.

Z předpisů oddílu VI. dom. zák., v němž jsou podle jeho nadpisu obsaženy předpisy o příslušnosti a o řízení v záležitostech dom., jednájí o nárocích náhradních z důvodu vynaložení nákladů ošetrovacích na chudé obecní příslušníky pouze ustanovení §§ 38 a 39. V § 38 se jedná o náhradních nárocích, jež vznáší obec proti osobám, podle práva civilního k opatření chudého povinným, a přikazují se nároky takové před řádné soudy; § 39 se pak týká rovněž jen náhradních nároků, jež uplatňuje obec, a to nároků takových, které se neopírají o právo soukromé, nýbrž o jiné zákony, a jež směřují buď proti zavázaným osobám nebo obcím a přikazuje rozhodování o takovýchto nárocích na pořad úřadů politických. Tento předpis má na mysli zejména ty případy, kde se obec pobytu domáhá náhrady vynaložených nákladů z důvodu opatrováním chudých podle zák. o právu dom., nemůže se však týkati případů, kde jako subjekt uplatňující náhradní nárok nevystupuje obec, nýbrž zemský fond. Ostatní předpisy oddílu VI. jednájí o předmětech jiných a nemohou vůbec přijíti v úvahu, zejména ani kompetenční ustanovení § 36, které se týká rozhodování jen ve sporech o dom. právo samo.

Nelze-li však spor o náhradu ošetrovacích útrat, vynaložených na chudé příslušníky obce, již požaduje zem. fond na obci dom., uznati za žádnou ze záležitostí, uvedených v oddílu VI. zák. o právu dom., pak ani rozhodnutí vydaná polit. úřady v případě dnes sporném nejsou rozhodnutími, o jakých se mluví v odst. 1 § 41 dom. zák. a neplatí tudíž pro ně omezení inst. pořadu, stanovené v odst. 2 téhož par. Neplatí-li tu toto omezení inst. postupu, a neplyne-li takové omezení ani z předpisů jiných, pak sluší připustiti normální postup v inst. pořadí úřadů polit., končících až u stolice třetí.

Z toho plyne, že rozhodnutí zsp-é nebylo v daném případě rozhodnutím konečným ve smyslu § 5 zák. o ss, nýbrž že z něho byl přípustný další opravný prostředek k min., a že tudíž žal. úřad neprávem prohlásil, že jeho rozhodnutí nepodléhá dalšímu opravnému prostředku. Tímto nesprávným poučením byla stěžující si obec uvedena v omyl, a místo aby se proti rozhodnutí zsp-é bránila opravným prostředkem instančním, podala stížnost k nss. — — —

Č. 7621.

Volebné právo v obci (Podk. Rus): * Podľa § 75 zák. č. 75/19 vo znení zák. č. 253/22 pozbyly platnosti ustanovenia § 75 bodu a) a § 34 bodu a) zák. čl. XXII:1886 o voliteľnosti do obecného zastupiteľstva.

(Nález zo dňa 11. decembra 1928 č. 33.194.)

V e c: Mukuláš B. a spol. v T. proti župnému úradu v Mukačeve stran namietok proti volbe starostu.

V ý r o k: S ť a ž n o s ť s a z a m i e t a a k o n e o p o d s t a t n e n á.

D ô v o d y: Rozhodnutím župného úradu v Mukačeve zo dňa 24. apríla 1926 zamietnuté boli námietky proti volbe obecného starostu konanej v obci T. dňa 20. decembra 1925, na ktorej bol zvolený obecným starostou Karol Sz.

O s ť a ž n o s t i d o t o h o t o r o z h o d n u t i a p o d a n e j u v a ť o v a l n s s t a k t o: —

Sťažnosť vytýká nezákonnosť napadnutého rozhodnutiu jedine len preto, že prieči sa napadnuté rozhodnutie ustanoveniam bodu a) § 75 a bodu a) § 34 zák. čl. XXII:1886 a právnej praxi býv. uhor. ss vyvinutú na podklade týchto zák. ustanovení lebo podľa cit. zák. noriem a síce dľa predpisu bodu a) § 75 cit. zák., za obecného predstaveného nemôže byť zvolen ten, kto nemôže byť obecným zastupiteľom a dľa predpisu bodu a) § 34 cit. zák. nemôže byť obecným zastupiteľom ten, kto bol pravoplatne posúdený pre trestný čin spáchaný zo zisťnosti; za obecného starostu zvolený Karol Sz. posúdený bol pravoplatným rozsudkom sedrie v Berehove zo dňa 23. apríla 1915 pre falšovanie súkromej listiny; preto je volba táta ako zákonom sa priečiaca neplatná a má byť zrušená.

Nss námietku túto však neshľadal opodstatnenou.

Dľa § 75 zák. o vol. ráde v obciach republiky čsl., t. j. zák. č. 75/19 vo znení upravenom novelou č. 253/22, zákony i zvláštne statuty mest, pokiaľ tomuto zákonu odporujú, pozbývajú platnosti. V § 3 cit. zák. č. 75/19 vo znení § 1 zák. č. 163/20 sú vypočítané prípady, ktoré stanovia, že kto sú z práva voliť a tým i (§ 4) z práva byť volení vylúčení, a medzi týmito prípady v bodu 4 § 3 je uvedené ako takéto vylúčenie pre tých, ktorí pravoplatným rozsudkom trestného súdu odsúdení boli pre taký zločin, alebo taký prečin alebo prestupok, pre ktorý podľa platných ustanovení nastáva ztráta volebného práva do obce. Výrok, zda ztráta práva volebného má nastať, vysloví naprište súd v rozsudku... Není-li však zvláštnym zákonom výslovne ustanovené, že ztrata práva volebného nastáva bezpodmienečne, môže byť tato ztrata práva volebného vyslovená len vtedy, bol-li trestný čin spáchaný z pohnútok nízkych a nečestných. Ztrata práva volebného pomínie, pokiaľ podľa platných ustanovení nepomínie prv, u zločinu po troch rokoch, u prečinu a prestupku po roku počítajúc odo dňa ukončenia trestu.

Keďže týmito zákonnými normami boli znova upravené a potažne zmenené ustanovenia §§ 75 a 34 zák. čl. XXII:1886, pozbyly tedy tie platnosti podľa § 75 cit. zák. č. 75/919 vo znení zák. č. 253/22 a to i na Podk. Rusi.

Ponevác sťažnosť opiera svoju jedinú svrchu uvedenú námietku o zákonné ustanovenie, ktoré po čas prevedenia zmienenej volby už pozbylo platnosti a keďže sťažnosť to netvrdí, že ňou napadnutá zmienená volba by sa priečila svrchu uvedeným a počas tejto volby platným zákonným ustanoveniam, je táto námietka a i sťažnosť, vznášajúca jedine len túto námietku, neopodstatnená.